

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci navrhovateľky: **Y. I. A.**, štátnej príslušníčky Somálskej republiky, P. zastúpenej JUDr. M. V., za účasti: **1. A. A.**, **2. M. A. A.**, **3. M. A. A.**, **4. I. A. A.**, **5. N. A. A.**, všetci zastúpení navrhovateľkou ako matkou, všetci bytom a štátnou príslušnosťou ako navrhovateľka, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-426-20/PO-Ž-2009 zo dňa 15.10.2009, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/77/2009-25 zo dňa 21.04.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/77/2009-25 zo dňa 21.04.2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Saz/77/2009-25 zo dňa 21.04.2010 potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-426-20/PO-Ž-2009 zo dňa 15.10.2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon“), neudelil navrhovateľke a jej piatim maloletým deťom azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13b ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona rozhodol o udelení doplnkovej ochrany na dobu jedného roka.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľkou počas azylového konania v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v platnom znení a za takejto situácie následne rozhodol správne a v súlade so zákonom o azyle, keď navrhovateľke a jej maloletým deťom neudelil azyl a poskytol doplnkovú ochranu.

Krajský súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne a zákonné, keďže odporca pri posudzovaní žiadosti navrhovateľky o azyl vychádzal z ňou prezentovaných dôvodov žiadosti, neporušil žiadne ustanovenie platného práva o jeho povinnosti zistenia stavu veci, dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, navrhovateľka neprezentovala žiadnu formu perzekúcie či hrozby z nej, resp. iba všeobecne nepriaznivá situácia v krajine jej pôvodu bez ďalšieho nie je dôvodom k udeleniu azylu podľa § 8 zákona a keďže aj v prípade, ak sa v Somálsku z dôvodu tam pretrvávajúcej nepriaznivej situácie necítila navrhovateľka a jej rodina bezpečne, svoj problém - obavu vyriešila úspešným presídlením sa do iného štátu.

Nad rámec odôvodnenia krajský súd poznamenal, že navrhovateľke a jej deťom, v mene ktorých požiadala o medzinárodnú ochranu, bola táto poskytnutá formou doplnkovej ochrany, ktorá navrhovateľke a jej deťom zaručuje bezpečný a legálny pobyt na Slovensku až do doby, kedy ich návrat do Somálska nebude kolidovať s možným vážnym bezpráviem v domovskej krajine navrhovateľky.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie a žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na nové konanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d)

a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“), keďže podľa jej názoru, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľka namietla spôsob ako boli skutočnosťou uvedené a jej žiadosť o udelenie azylu vyhodnotená. Bolo povinnosťou odporcu vysporiadať sa s jej obavami vyjadrenými počas azylového konania a to v kontexte informácii o situácii v krajine pôvodu navrhovateľky – v Mogadiši, hlavnom meste Somálska. Navrhovateľka mala za to, že vo svojej výpovedi dostatočne vyjadrila obavu o svoj život, ako aj životy jej detí, ktoré vychádzali z osobných skúseností, čo odporca nedostatočným spôsobom preskúmal a vyhodnotil.

Navrhovateľka uviedla, že ona a jej deti spĺňajú kritériá definície utečenca podľa článku 1 A Dohovoru o právnom postavení utečencov v znení Protokolu z roku 1967 a tým podmienky pre udelenie azylu na území SR podľa § 8 zákona. Ona a jej maloleté deti sa nachádzajú mimo krajiny pôvodu a mali opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodu ich príslušnosti k určitej sociálnej skupine – navrhovateľka je staršou ženou trpiacu chorobou diabetes a jej štyri deti sú maloleté (piate dieťa dosiahlo v novembri 2009 plnoletosť). Navrhovateľka sa obávala, že by nedokázala poskytnúť adekvátnu ochranu svojim deťom a sebe samej a postarať sa o ich budúcnosť a dostatočne vyjadrila svoj strach, ktorý je podložený objektívnou momentálnou situáciou v jej krajine pôvodu. Podľa názoru navrhovateľky mala byť v konaní preskúmaná možnosť, že ona a jej deti boli vystavení prenasledovaniu, resp. by boli vystavení prenasledovaniu, v prípade, že by zotrvali v krajine pôvodu a nesúhlasí s konštatovaním odporcu, že v jej prípade nemožno hovoriť o prenasledovaní, pretože nečelila "žiadnym takým konkrétnym individuálnym problémom ani zo strany štátu, ako ani zo strany neštátnych pôvodcov, ktoré by jej bránili naďalej žiť v krajine pôvodu", keďže nie je zrejmé, na základe akých informácii a akej správnej úvahy k danému presvedčeniu dospel.

Navrhovateľka a jej deti sú členmi klanu Bagadi, s čím sa odporca nedostatočne vysporiadal konštatovaním, že len pre klanovú príslušnosť nečelila navrhovateľka v krajine pôvodu žiadnej forme perzekúcie a že neprejavila žiadne opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Navrhovateľka v odvolaní uviedla, že nemala možnosť

využiť klanovú ochranu a ani ochranu štátu, keďže Somálsko a jeho štátne orgány nedokážu poskytnúť dostatočnú ochranu svojim obyvateľom.

Ku konštatovaniu odporcu, že navrhovateľka nepredložila žiadne doklady, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jej žiadosti, navrhovateľka v odvolaní uviedla, že nemala možnosť si v Somálsku nejaké dôkazy zaobstarat', keďže územia v mieste, kde s rodinou žila sú kontrolované jednotkami AI-Shabaab, resp. inými islamistickými skupinami, ktoré tam vládnu strachom a proti známkam odporu tvrdo zasahujú a odporca mal brať do úvahy špecifickosť azylového konania, v ktorom častokrát žiadateľ nie je schopný podoprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi.

V odvolaní ďalej navrhovateľka uviedla, že jej odchod do Sýrie dočasne vyriešil a oddialil jej obavy, ktoré mala v krajine pôvodu, avšak toto nebolo možné považovať za riešenie jej situácie a situácie jej maloletých detí, keďže jej pobyt v Sýrii bol len dôsledkom dlhého a problematického konania o zlúčení rodiny na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľka prejavila vôľu zlúčiť sa a žiť so svojim manželom, avšak odporca sa sústredil na zlúčenie navrhovateľky s manželom a nedostatočne preskúmal dôvody jej žiadosti o udelenie azylu, ktoré nakoniec podľa jej názoru vyhodnotil v rozpore s informáciami o krajine pôvodu, ktoré boli súčasťou administratívneho spisu a na ktoré odkazuje v rozhodnutí.

Podľa názoru navrhovateľky prináležala jej a jej deťom vzhľadom na ich zraniteľnosť humanitná ochrana v podobe azylu podľa § 9 zákona a prejavila nesúhlas s konštatovaním odporcu, že mu nevyplynula žiadna povinnosť pre udelenie azylu z týchto dôvodov a že naň neexistuje právny nárok. Uviedla, že správny orgán mal povinnosť' uviesť, akou správnu úvahou dospel k danému záveru, aby bolo predmetné rozhodnutie zákonné a preskúmateľné.

Na záver odvolania poukázala navrhovateľka na krátkosť poskytnutej ochrany, keďže doplnková ochrana rieši ich situáciu len dočasne, čo by bolo vzhľadom na nemeniacu sa situáciu v Somálsku a pravdepodobnú integráciu maloletých detí do slovenskej spoločnosti nedostatočné a neefektívne.

Na viacerých miestach v odvolaní spomínala navrhovateľka skutočnosti uvedené v Správe z rokovania pracovnej skupiny Európskej komisie z 29.04.2009 a v príručke Kritériá a postupy pri udeľovaní štatusu utečenca.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril prípisom zo dňa 07.07.2010, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil, keďže navrhovateľka neuviedla v podanom opravnom prostriedku také skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu posudzovaného rozhodnutia a opätovne poukázala len na dôvody, ktoré už uviedla v priebehu azylového konania pred migračným úradom a neskôr na krajskom súde. Navrhovateľka počas ústneho pohovoru nijakým spôsobom nekonkretizovala svoje problémy v krajine pôvodu a odvolávala sa na všeobecne nepriaznivú situáciu v dôsledku ozbrojeného konfliktu. Po posúdení súčasnej situácie v krajine pôvodu správny orgán nadobudol opodstatnené dôvody domnievať sa, že v prípade jej návratu do krajiny pôvodu by tam mohla byť vystavená reálnej hrozbe vážneho bezprávia, v dôsledku čoho jej bola poskytnutá doplnková ochrana. Udelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona je fakultatívneho charakteru a teda na jeho udelenie nie je právny nárok a to, či migračný úrad udelí, resp. neudelí azyl z tohto dôvodu, závisí iba od uváženia správneho orgánu, ktorý nemusí tieto skutočnosti vo svojom prvostupňovom rozhodnutí odôvodňovať.

Odporca sa nestotožnil s tvrdením, že navrhovateľka bola prenasledovaná z dôvodov uvedených v § 8 zákona a uviedol, že v jej prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle. V jej prípade sa však konštatovali dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13b ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona. Pokiaľ ide o dôvody odvolania, ide o rovnaké skutočnosti, na základe ktorých sa odvolala už voči rozhodnutiu migračného úradu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľka v mene svojom a svojich piatich maloletých detí požiadala o azyl vyhlásením zo dňa 31.07.2009, keď na Slovensko

pricestovali na udelené slovenské vízum. Ako dôvod svojej žiadosti vo vyhlásení uviedla obavu o svoj život a životy svojich detí, nakoľko v jej domovskej krajine - Somálsku pretrvávajú ozbrojené konflikty. Počas vstupného pohovoru, konaného dňa 05.08.2009 v priestoroch záchytného tábora v Humennom, uviedla, že z Mogadiša vycestovali letecky v roku 2007 do Dubaja. Z Dubaja ďalej cestovali autobusom do mesta Daraa v Sýrii a odtiaľ do Damašku, kde následne žili dva roky a deti tam chodili aj do školy. Počas pobytu sa jej podarilo vybaviť víza a dňa 29.07.2009 pricestovala aj s deťmi cez Prahu do Bratislavy, kde ju čakal manžel, ktorému bola v Slovenskej republike poskytnutá doplnková ochrana. Navrhovateľka uviedla, že doposiaľ nebola nikdy trestne stíhaná, nebola ani členkou žiadnej politickej strany alebo hnutia a nikdy nemala žiadne problémy s políciou, resp. s inými oficiálnymi štátnymi orgánmi v Somálsku. Uviedla, že v Somálsku sú nepokoje a ozbrojené konflikty a jej želaním je, aby bola celá rodina spolu. Ďalej uviedla, že na následky ozbrojeného konfliktu zomreli už traja jej súrodenci, ich domov bol zničený a preto boli odkázaní na pomoc príbuzných a známych. Na záver požiadala o zlúčenie jej a jej detí s manželom, ktorému bola na Slovensku poskytnutá doplnková ochrana. Žiadne iné dôvody svojej žiadosti o azyl neuviedla.

Vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 09.09.2009 právna zástupkyňa navrhovateľky uviedla, že navrhovateľka preukázala splnenie podmienok ustanovených v § 8 zákona, keďže sa opodstatnene obáva prenasledovania z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine – ku klanu Bakedi, resp. Bagadi a preto sa nemôže vrátiť do krajiny pôvodu. Ďalej uviedla, že navrhovateľka a jej deti spĺňajú podmienky na udelenie doplnkovej ochrany v zmysle § 13b ods. 1 písm. a) a b) zákona, avšak v priebehu konania boli poskytnuté dôvody, na základe ktorých je opodstatnené predpokladať, že by navrhovateľka a jej deti boli v prípade návratu do Somálska vystavené perzekúcii zo strany neštátnych orgánov a štátne orgány by im neboli schopné poskytnúť dostatočnú ochranu. V prípade neudelenia azylu podľa § 8 zákona žiadala pre navrhovateľku a jej deti o udelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 10 zákona, keďže doplnková ochrana vyrieši ich situáciu len dočasne. K svojmu vyjadreniu priložila ako dôkazy Správu Ministerstva zahraničných vecí USA – Somálsko 2008 z 25. februára 2009 a Správu ACCORD Rakúskeho červeného kríža – Klany v Somálsku z augusta 2009.

Listom zo dňa 14.09.2007 dal manžel navrhovateľky A. A. M. súhlas so zlúčením s navrhovateľkou a ich maloletými deťmi.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že rozhodnutím č. ČAS: MU-426-20/PO-Ž-2009 zo dňa 15.10.2009 odporca neudelil navrhovateľke a jej deťom azyl a udelil im doplnkovú ochranu na dobu jedného roka, nakoľko nespĺnili podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona, ale naplnili podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b ods. 1 písm. a) zákona a toto rozhodnutie bolo potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/77/2009-25 zo dňa 21.04.2010

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľky a obsahom správ o krajine pôvodu.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.10.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 2 písm. a) zákona o azyle sa medzinárodnou ochranou rozumie udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany. Azylom sa rozumie ochrana cudzinca pred prenasledovaním z dôvodov uvedených v medzinárodnej zmluve alebo v osobitnom predpise (§ 2 písm. b) zákona), pričom pod pojmom prenasledovanie sa rozumie závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použítí fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,

2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom (§ 2 písm. d) zákona).

V zmysle ustanovenia § 8 zákona Ministerstvo vnútra udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd. Ak žiadateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10 zákona, ministerstvo mu azyl neudelí (§ 13 zákona).

Ministerstvo však môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8 zákona (§ 9 zákona).

Podľa § 2 písm. c) zákona sa pod pojmom doplnková ochrana rozumie ochrana pred vážnym bezprávím v krajine pôvodu, pričom vážnym bezprávím sa rozumie

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu (§ 2 písm. f) zákona).

V zmysle ustanovenia § 13b písm. a) zákona Ministerstvo vnútra poskytne na účel zlúčenia rodiny doplnkovú ochranu manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a zákona, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí.

Podstatným rozdielom pri udeľovaní azylu a poskytovaní doplnkovej ochrany je čas, na ktorý sa ochrana udeľuje. V prípade azylu ide o trvalý pobyt cudzinca na území Slovenskej republiky, v prípade doplnkovej ochrany ide o prechodný pobyt na dobu jedného roka, pričom doplnkovú ochranu je možné opätovne predĺžiť na ďalší rok, ak dôvody na jej poskytovanie naďalej pretrvávajú.

Z uvedeného jasne vyplýva, že inštitút azylu sa poskytuje len z vážnych dôvodov, ktoré nasvedčujú tomu, že nepriaznivá situácia žiadateľa sa ani v budúcnosti nezmení a preto treba jeho situáciu riešiť komplexne a nastálo. V prípade poskytovania doplnkovej ochrany ide o situácie, ktoré môžu mať len dočasný charakter a z toho dôvodu je stanovená lehota 1 roku. Ministerstvo vnútra poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Ozbrojený konflikt predstavuje situáciu, ktorá sa pokladá za dočasnú, a preto je reálna hrozba svojvoľného násillia počas ozbrojeného konfliktu zaradená v zákone o azyle pod pojem vážne bezprávie, pred ktorým ochranu poskytuje udelenie inštitútu doplnkovej ochrany. V prípade navrhovateľky došlo k naplneniu ustanovení o udeľovaní doplnkovej ochrany a krajský súd tak vo svojom rozhodnutí správne uviedol, že doplnková ochrana momentálne zaručuje navrhovateľke a jej deťom bezpečný a legálny pobyt na Slovensku až do doby, kedy ich návrat do Somálska nebude kolidovať s možným vážnym bezpráviem v domovskej krajine.

Odvolačí súd sa stotožnil aj so závermi krajského súdu, že iba všeobecne nepriaznivá situácia v krajine pôvodu žiadateľa o azyl sama osebe ešte nie je dôvodom k udeleniu azylu, pokiaľ sa táto situácia neprejaví v perzekúcii či obavy z nej vo vzťahu k žiadateľovi o azyl a to z dôvodov uvedených v § 8 zákona. Ako to jednoznačne vyplynulo z prednesov navrhovateľky v priebehu konania, v jej prípade sa tak nestalo a Somálsko sa rozhodla spolu so svojimi deťmi opustiť iba z dôvodu tam prebiehajúceho ozbrojeného konfliktu. Neprezentovala ani perzekúciu, ani žiadne iné konanie štátnych alebo neštátnych subjektov, ktoré by pramenili z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti

k určitej sociálnej skupine, na základe čoho je zrejmé, že navrhovateľka nenaplnila a ani len neprezentovala predpoklady stanovené k udeleniu azylu podľa § 8 zákona.

K námietke navrhovateľky, že správny orgán mal povinnosť uviesť akou správnu úvahou dospel k záveru o neudelení azylu z humanitných dôvodov, aby bolo predmetné rozhodnutie zákonné a preskúmateľné, odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že zákon neukladá povinnosť správneho orgánu udeliť azyl z humanitných dôvodov. Nejde teda o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu. Správne uváženie (diskrečná právomoc správneho súdnictva) je svojou podstatou možnosťou správneho orgánu vybrať pri rozhodovaní jedno z viacerých dovolených riešení. Podľa § 245 ods. 2 O. s. p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Súdne preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nie je teda v týchto prípadoch vylúčené, ale je podstatne obmedzené pretože sa môže týkať iba toho, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V takých prípadoch je súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha a preskúmanie sa vykoná iba podľa kritérií, ktoré pre správne uváženie uvádza zákon. Z uvedeného vyplýva, že **výpočet humanitných dôvodov ako aj ich rozsah je v plnej kompetencii odporcu, ktorý rozhoduje o udelení azylu z humanitných dôvodov na základe správnej úvahy a odporca v prípade neudelenia azylu z tohto dôvodu nie je povinný odôvodňovať, prečo azyl podľa § 9 zákona neudelil.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľky za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Navyše navrhovateľka vo svojom odvolaní opätovne poukazovala na dôvody, ktoré už uviedla v priebehu azylového konania pred migračným úradom a pred krajským súdom a z tohto dôvodu odvolací súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s uvedenými námietkami už vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemá žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľke a jej maloletým deťom podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o azyle a o udelení doplnkovej ochrany na dobu jedného roka podľa § 13b ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona, ktoré bolo potrebné posudzovať samostatne, avšak aj vo vzájomnej súvislosti, bolo rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľky nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľke, ktorá nemala úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková